

8 Οκτωβρίου 2014

Εκκλησία και Νέος Ελληνισμός

/ [Πεμπτούσια](#)

Image not found or type unknown



«ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ»

του Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. **ΑΝΘΙΜΟΥ**

Εισήγησις ενώπιον της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος

(Τρίτη, 7 Οκτωβρίου 2014)

Μακαριώτατε άγιε Πρόεδρε,

Σεβασμιώτατοι άγιοι εν Χριστώ αδελφοί,



Εκφράζω από βάθους καρδιάς την ευγνωμοσύνη μου προς τον εν **Τριάδι** άγιο **Θεό**, διότι με αξιώνει να ευρίσκωμαι και να ομιλώ και πάλιν από του **Βήματος** της **Ιεράς Συνόδου**

της **Ιεραρχίας** της **Εκκλησίας** της **Ελλάδος**, από του οποίου εισηγήθηκα στο παρελθόν θέματα αφορώντα στη ζωή της αγίας **Εκκλησίας**, εν αναφορά πάντοτε και προς την πατρίδα μας την **Ελλάδα**. Ωριμώτατος σήμερα ως προς την ηλικία, αναμιμνήσκομαι ευγνωμόνως των κεκοιμημένων εκείνων πνευματικών πατέρων και αδελφών, αοιδίμων **Αρχιεπισκόπων** και **Μητροπολιτών**, επικαλούμενος τας ευχάς των και προσευχόμενος υπέρ της αναπαύσεως αυτών. Όσοι με γνωρίζουν, αναγνωρίζουν την μεγάλη τιμή και ευγνωμοσύνη σε εκείνους που με καθωδήγησαν και με χειροτόνησαν.

Με πρόταση του **Μακαριωτάτου Προέδρου Αρχιεπισκόπου κυρίου Ιερωνύμου**, η οποία ενεκρίθη ομοφώνως υπό της **Διαρκούς Ιεράς Συνόδου** ανετέθη στην ταπεινότητά μου η διαπραγμάτευση της παρούσης εισηγήσεώς μου, υπό τον τίτλο :

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ».

Εισαγωγικά πρέπει να σας πληροφορήσω, ότι τον **Μάρτιο** του έτους **1990** εκκυκλοφορήθη ένα από τα βιβλία μου (σελίδες **232**) με τον τίτλο **«ΕΚΚΛΗΣΙΑ και ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ»**. Η κυκλοφορία του βιβλίου αυτού υπήρξε επιτυχής, ιδιαίτερα δε εσχολιάσθηκε ο τίτλος του βιβλίου. Μνείαν του όρου **«νέος Ελληνισμός»** έκαμα με την προσφώνησή μου της **31-8-1992** κατά την πρώτη **Σύναξη** των **Αρχιερέων** του **Οικουμενικού Θρόνου** στην **Κωνσταντινούπολη** υπό την προεδρία του **Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ**. Με απόφαση της **ΔΙΣ** εκπροσωπούσαμε ως επιτροπή εκ μέρους των **Ιεραρχών** των **Βορείων Επαρχιών**, η ταπεινότης μου και οι αοιδίμοι **Μητροπολίται Ιωαννίνων** κυρός **Θεόκλητος** και **Γρεβενών** κυρός **Σέργιος**, οι οποίοι υπήρξαμε ομόφρονες και σύμφυχοι. Εις το διάλειμμα των εργασιών της **Συνάξεως** με επλησίασεν ο τότε γέρων και νυν μακαριστός **Μητροπολίτης Κισάμου** και **Σελίνου** κυρός **Ειρηναίος Γαλανάκης**, ο οποίος μου είπε επί λέξει : **« Όστε έτσι λοιπόν; Νέος Ελληνισμός; Πολύ μου ήρεσεν αυτός ο όρος. Θα έχη συνέχεια, μάλιστα»**. Και είχε δίκηο.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ του **Ελληνισμού** κατά την πορεία της **Χριστιανικής** πίστεως, ως νέας θρησκείας, προκειμένου αυτή να διαδοθή και να επικρατήσει, κατά τους αιώνες μετά την παύση των διωγμών, είναι ένα τεράστιο κεφάλαιο για το **Έθνος** των **Ελλήνων**, το οποίο κατ-έγραψαν σπουδαίοι άνδρες των θεωρητικών επιστημών, όπως ο **Αρχιεπίσκοπος Αθηνών Χρυσόστομος Παπαδόπουλος**, ο **Νικόλαος Λουβαρης**, ο **Γεράσιμος Κονιδάρης**, ο **Στίλπων Κυριακίδης**, ο **Παναγιώτης Παναγιωτάκος** κ.α. στο μνημειώδη **Τόμο «ΕΛΛΑΣ»** της **Μεγάλης Ελληνικής Εγκυκλοπαιδείας** και εκ των ιστορικών ο **Κωνσταντίνος Παπαρηγόπουλος**.

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ και τις διακηρύξεις των με-γάλων επιστημόνων και την συνισταμένη των διακηρύξεων και των διδαχών των εκκλησιαστικών πατέρων έρχεται ως ανόθευτο καταστάλαγμα η σωτηριώδης αλήθεια, ότι η **Εκκλησία** είναι η μεγίστη δωρεά του **Θεού** στους ανθρώπους. Ο δε **Ελληνισμός** είναι το μεγάλο δώρο των **Ελλήνων** στην ανθρωπότητα. Ελέχθη ότι η **Ελλάδα** προσέφερε στον κόσμο την **Δημοκρατία**, η **Ρώμη** το **Δίκαιο** και ο **Χριστιανισμός** την **Αγάπη**. Η άποψη αυτή είναι ορθή μεν, αλλά τελείως ελλιπής. Και τούτο επειδή ο **Ελληνισμός**, εκτός από την **Δημοκρατία** προσέφερε στον κόσμο και την φιλοσοφία, την ποίηση, τις καλές τέχνες και την ανδρεία.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ όμως σε ο,τι αφορά τον **Χριστιανισμό**, ο οποίος δεν μπορεί να νοηθεί έξω από το μυστήριο της **Εκκλησίας**, η προσφορά στον κόσμο είναι πέρα από τα ανθρώπινα μέτρα και τα επίγεια πράγματα. Η **Εκκλησία** δεν είναι απλή γνώση, είναι η αλήθεια. Δεν είναι ο νόμος είναι η χάρις. Δεν είναι επίγειος τόπος μόνο, είναι και ο ουρανός. Δεν είναι ο κοινός χρόνος, είναι η αιωνιότητα. Η **Εκκλησία** είναι η διάπλατη αγκαλιά από τα αιματωμένα χέρια και την πλευρά του **Εσταυρωμένου Ιησού Χριστού** που επεκτείνεται σ' όλο τον κόσμο και μέχρι τον **Άδη**, για να αποδειχθή με την **Ταφή** και την **Ανάστασή** του, ότι αυτή η αγκαλιά είναι η σωτήρια κιβωτός του ανθρώπου μέσα στα πελάγη και τους ωκεανούς της πολύπαθης ζωής του. Εάν ο άνθρωπος δεν πιστεύει στην αιωνιότητα και στη σωτηρία, δεν μπορεί να καταλάβη τι είναι η **Εκκλησία**. Για τους πιστούς **Χριστιανούς** η **Εκκλησία** είναι η βεβαιότητα για την σωτηρία, υπό τις προ-ϋποθέσεις που διδάσκει το **Ευαγγέλιο** και η **Εκκλησία**.

ΟΣΟΙ ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ, βλέπουν την **Εκκλησία** η ως ένα κοινωνικό παράγοντα, η ως κύριο στήριγμα του **Έθνους**, η το πιο υποτιμητικό, ως δύναμη συντηρήσεως και αναχρονισμού. Η μαρτυρία των πιστών, ως εμπειρία, βίωμα και αποτέλεσμα της πνευματικής ζωής των μέσα στην **Εκκλησία**, είναι το κεφάλαιο της «**απολογίας**» της προς τους απίστους, που έχουν την ακρισία και να την εγκαλούν. Ο ευαγγελικός **Λόγος** και η **Ιερά Παράδοση**, ενηρμονισμένα στοιχεία, «**θεωρία τε και πράξι**», μέσα στη μυστηριακή ζωή της **Εκκλησίας**, εξασφαλίζουν στους πιστούς ένα αστείρευτο ποτάμι πνευματικής δωρεάς, που διαποτίζει δυναμικά και χαριτώνει εσωτερικά την ύπαρξή τους. Η **Εκκλησία** βλέπει με πολλή στοργή και αγάπη όλους, όσοι ισχυρίζονται ότι είναι άπιστοι η και εχθροί της. Γι' αυτό στον καθένα από αυτούς επαναλαμβάνει την πρόσκληση του αποστόλου **Φιλίππου** «**Έρχου και Ίδε**» (**Ιω. 1,47**). Όποιος έλθη στο περιβόλι της και αληθινά δη τους ανθούς και τους καρπούς της δεν πρόκειται να ξαναφύγη ποτέ.

Οι **ΠΟΙΜΕΝΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ**, οι οποίοι έχουν το προνόμιο και την ευθύνη να διδάσκουν τον λαό του **Θεού**, βλέπουν και θεωρούν όλα τα πρόσωπα και τα

πράγματα κάτω από το πρίσμα της **Εκκλησίας**. Δεν μπορεί να γίνη διαφορετικά. Όλη η ζωή γύρω μας μαρ-τυρεί και κηρύσσει την **Εκκλησία**, για το παρόν και το μέλλον. «**Τα πάντα και εν πάσι Χριστός**» (**Κολ. 3,11**), είπε ο ιερός **Παύλος**. Με την καλλιέργεια αυτού του υγιούς εκκλησιαστικού φρονήματος είδαμε στα νεώτερα χρόνια, πως η **Εκκλησία** δεν μπορεί να είναι πρώτα θεραπευτική μιας εθνικής ιδέας η υποθέσεως και μετά όλα τα άλλα. Με την άνθηση της ορθοδόξου θεολογικής σκέψεως εβεβαιωθήκαμε πιο πολύ ότι η **Εκκλησία** του **Χριστού** είναι πρώτα κιβωτός σωτηρίας και μετά ακολουθούν όλα όσα μπορούν να χωρέσουν μέσα σ'αυτή. Έτσι ο λόγος μας ωθεί στη θεώρηση αυτού που αποκαλούμε **πατρίδα**, **Ελλάδα**, **Ελληνισμό**. Για το παρελθόν αυτής της συζεύξεως της **Χριστιανικής Ορθοδοξίας** και του **Ελληνισμού**, η της **Εκκλησίας** και του **Έθνους**, έχουν γραφή χιλιάδες σελίδες. Στις πλείστες από αυτές, και όπου ιδιαίτερα δεν υπάρχει ιδεολογική προκατάληψη η αλλότρια κοσμοθεωριακή τοποθέτηση, γράφεται με έμφαση πως η **Ορθοδοξία** έδωσε νέα πνοή ζωής στον **Ελληνισμό**, η δε **Εκκλησία** έσωσε το **Έθνος** μας από τον μουσουλμανικό εξανδραποδισμό και την εξαφάνιση. Στους καιρούς μας είναι ανάγκη να απαλλαγούμε από την στείρα παρελθοντολογία του πολιτικού κομματισμού και να φύγουμε από τις ανεπίκαιρες αντιπαραθέσεις. Κρατώντας ως πολύτιμο εφόδιο την πείρα και τα διδάγματα της αποσαφηνισμένης ιστορικής πραγματικότητας, σε συνδυασμό με την θεολογική εκκλησιολογική σκέψη, να εγκύψωμε με σοβαρότητα στον οξύτατο προβληματισμό της εποχής μας, που λέγεται «**Νέος Ελληνισμός**». Θα δώσωμε λόγο στο **Θεό** και θα χλευασθούμε από τις επόμενες γενιές, αν δεν σταθούμε αντάξια εμπρός στη νέα πραγματικότητα, όπως την συνθέτουν οι κοσμογονικές αλλαγές των συγχρόνων κοινωνιών. Η **Ορθοδοξία** προσφέρει και σήμερα στον **Ελληνισμό** την διαβεβαίωση ότι θα τον συγκρατήσει όρθιο και ακέραιο μέσα στη θύελλα που σηκώνουν οι διεκδικήσεις και οι αμφισβητήσεις από μέρους των εχθρών του. Κι' αυτό επειδή η **Εκ-κλησία** διαθέτει την εναργή αυτοσυνείδηση, της συμπτώσεως μεταξύ της έμψυχης παρουσίας του **Ελληνισμού** και της έμψυχης υπάρξεως του πληρώματός της. Πιο απλά, η **Εκκλησία** στηρίζει και σήμερα τον **Ελληνισμό**, επειδή ο ίδιος ιστορικός λαός είναι και **Εκκλησία** και **Ελλάδα**. Χρέος και αποστολή της **Εκκλησίας** είναι να βοηθήσει και να σώσει αυτόν τον λαό του **Θεού**, και ο λαός να αντιληφθή την ευθύνη του παραμερίζοντας τους ξενόφερτους δογματισμούς που ήδη πα-ραπαίουν στη διεθνή κονίστρα των λαών. Όλοι μαζί οι **Έλληνες** για να σωθούμε.

Με μια ματιά αναδρομική στο παρελθόν θαυμάζομε τον αρχαίο κλασσικό ελληνικό πολιτισμό, εκπλησσόμεθα από το μεγαλείο της εκπολιτιστικής κυρίως ελληνικής εκστρατείας του **Μεγάλου Α-λεξάνδρου**, θέτομε μαύρη ταινία στη ρωμαϊκή κυριαρχία με τα εγκλήματα εναντίον της χριστιανικής πίστεως και μένομε εκστατικοί εμπρός στο συναπάντημα του διακηρυχθέντος αρχαίου **Ελληνικού**

πολιτισμού με την ανατέλλασα εν ελευθερία μεγάλη και ανθρωποσω-τήρια ευαγγελική χριστιανική πίστη, η οποία εκαρποφόρησε επί χίλια χρόνια τον ελληνοχριστιανικό βυζαντινό πολιτισμό, τον μακροβιότερο των επί της γης πολιτισμών. Ακολούθησε η μισερή σκλαβιά, κι' α-πο την τέφρα εξήλθε ο σπινθήρας για την ελευθερία, και η λάμψη από την ελπίδα της **Αναστάσεως**, της παμμεγίστης δωρεάς του **Χριστού** για την σωτηρία μας και την μέλλουσα κληρονομία.

Ο όρος «**Νέος Ελληνισμός**» δεν σηματοδοτεί και δεν προσδιορίζει μια επιτυχημένη και σταθερή περίοδο θριάμβου του λαού και του **Έθνους** μας, όπου όλα πηγαίνουν καλά και εμείς διαβιούμε κα-λύτερα. Άλλωστε οι δύο παγκόσμιοι πόλεμοι ανέκαμψαν την πορεία μας προς την πρόοδο και τον πολιτισμό. Οι εναλλαγές στη ζωή των λαών με τα υπέρ και τα κατά, είναι μόνιμο φαινόμενο, με τους ισχυ-ρους λαούς, όμως, να έχουν το προνόμιο των μακρών περιόδων ειρή-νης και πολιτισμού. Οι απαρχές της δικής μας ευμάρειας, όταν έληξε ο απεχθής και αδικαίωτος εμφύλιος πόλεμος των **Ελλήνων**, τη υποκινήσει των **Σλαύων** κομμουνιστών, εσκόνησαν στην περιπέτεια της επταετίας **1967-1974**. Ξεχνώντας ο,τι άλλο, το **Έθνος** μας ήταν τραυ-ματισμένο από την απώλεια της **Κύπρου** των **Ελλήνων**. Την **Κύπρο** παρωμοίωσε ο νομπελίστας ποιητής ως «**χρυσοπράσινο φύλλο ριγμένο στο πέλαγος**». Και εκεί παραπαίει ακόμα.

Όπως έχει γίνει ήδη αντιληπτό, ολόκληρη η εισήγησή μου κι-νείται γύρω από δύο πόλους. Πρόκειται για την **Εκκλησία** μας και τον **Ελληνισμό** στη διαμορφωμένη νέα μορφή του κατά τις τελευταί-ες και υπό εξέλιξη εκδοχές του. Στον πρώτο υπό έρευνα χώρο, ήτοι της αγίας μας **Εκκλησίας**, όπως εμείς την συνειδητοποιούμε, διαπι-στώνομε την απουσία της ανησυχίας από εμάς και τους πιστούς της.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΣ πανεπιστημιακού επιπέδου, που πέθανε στην **Αθήνα** πριν από χρόνια, συνήθιζε να λέγη και να γράφη πως απαραίτητο χαρακτηριστικό της ζωής κάθε υπευθύνου **Χριστιανού** είναι η ανησυχία. Πολλές φορές είχε κάμει λόγο με ιδιαί-τερη έμφαση για την «**αγία ανησυχία**», που την καλλιεργούσε συνει-δητά στους συνεργάτες του, με αντικειμενικό σκοπό να μη λιμνάσουν ποτέ τα πνευματικά διαφέροντα των **Χριστιανών** και οι αράχνες να μη πλέξουν ποτέ το εξοντωτικό κέντημά τους επάνω στη χριστιανική κοινωνία. Εάν επιχειρήσωμε μια αναγωγή αυτής της ιδέας-προτρο-πης στην **Καινή Διαθήκη** τότε θα βρούμε τις ρίζες της στην προτρο-πη του **Κυρίου**. «**γρηγορείτε ουν. ουκ οίδατε γαρ πότε ο κύριος της οικίας έρχεται... α δε υμίν λέγω, πάσι λέγω. γρηγορείτε**» (**Μαρκ.13, 35 & 37**). Την ανησυχία και την εγρήγορση ακόμη και μέχρι του σημείου της δια του αίματος μαρτυρικής θυσίας edίδασκε συνεχώς ο **Απόστολος Παύλος** γράφοντας. «**γρηγορείτε, στήκετε εν τη πίστει, ανδρίζεσθε, κραταιούσθε**

» (**A' Κορ. 16,13**). Εάν η άποψη του ανιδιοτελους εκείνου διανοητού για την ανησυχία, ήταν χρήσιμο κέντρισμα για τους **Χριστιανούς** που επηρέαζε, και αν πολύ περισσότερο στηρίζεται στην βαθύτερη ευαγγελική διδασκαλία, δεν θα ήταν καθόλου λάθος να την μεταφέρωμε εμείς σήμερα στα εκκλησιαστικά μας πράγματα. Είναι τόσο συνταρακτικές οι αλλαγές που επέρχονται στην ατομική και στη δημόσια ζωή του συγχρόνου ανθρώπου, ώστε μόνον μύωπες η τελείως αδιάφοροι **Χριστιανοί** δεν θα κατώρθωναν να τις διακρίνουν. Μπροστά σ' αυτό το καταγιγιστικό πυρ των ποικίλων αναστατώσεων θα ήταν εγκληματική οποιασδήποτε μορφής ησυχία των εκκλησιαστικών ανθρώπων. Αντίθετα, η ανησυχία, η δημιουργική ανησυχία, οδηγεί αναποφεύκτως στην αντιμετώπιση όλου του πλέγματος των καιρίων προβλημάτων που συνθέτει η σημερινή πραγματικότητα. Η ανησυχία, λοιπόν, είναι μια αναγκαιότητα για την δική μας εκκλησιαστική ζωή. Κίνητρο πάντοτε η αγάπη για την **Εκκλησία** του **Χριστού**, στην οποία προσφέρομε ολόκληρη την ζωή μας. Αυτή την **Εκκλησία** την θέλομε να γίνεται όλο και περισσότερο το μόνιμο προστατευτικό «**πανδοχείο**» για τους τόσους οδοιπόρους της ζωής, που άλλους τους δέρνει η θύελλα του κόσμου, και άλλους τους πληγώνουν βαριά οι «**ληστές**» της εποχής μας.

ΔΕΝ ΕΧΟΜΕ ΔΙΚΑΙΩΜΑ οι πνευματικοί ποιμένες να κοιμώ-μαστε ήσυχoi. Δεν έχομε δικαίωμα εμείς όλοι, επίσκοποι, ιερείς, μοναχοί, ιεροκήρυκες, και τα λοιπά λαϊκά της **Εκκλησίας** στελέχη να χάνωμε καιρό σε ανεύθυνες συζητήσεις, σε ατελεύτητες έριδες και άλλες επιδιώξεις. Όταν οι δεσποτάδες και οι παπάδες εκράτησαν μεσα στην ιστορία υψηλά την **Ορθόδοξη Εκκλησία** και μας την παρέδωσαν να την φυλάξωμε σαν πολύτιμο θησαυρό της ζωής μας, ο χιτώνας της ήταν πορφυρωμένος από τα αίματα των καρδιών και των σωμάτων των ηρωϊκών εκείνων πατέρων μας. Εμείς όμως, πλανεμέ-νοι από την γλύκα της συγχρόνου ζωής, παγιδευμένοι από τις χρημα-τικές χορηγίες, κινδυνεύομε να αποκοιμηθούμε βαθιά επάνω στα κα-στρα που ετίμησαν άγρυπνοι οι προκάτοχοί μας. Και όμως, γύρω μας τρίζουν από όλες τις πλευρές τα θεμέλια του ορθοδόξου εκκλησιαστικού οικοδομήματος. Αργά, ύπουλα, αλλά σταθερά, άγνωστες δυ-νάμεις και καταστάσεις που ζητούν νέες προσαρμογές μας οδηγούν σε ανοίγματα χωρίς την δυνατότητα επιστροφής. Η αντίδραση πρέπει να ξεκινήση με την καθολική, άμεση και δημιουργική ανησυχία. Με το πύρωμα της καρδιάς και με την σύνεση των υπευθύνων ανθρώπων, να ξεκινήσωμε με δυό αντικειμενικούς στόχους. την ψύχραιμη εκτίμηση των κινδύνων από όπου και αν προέρχονται, και το εσωτερικό νοικοκύρεμά μας, με πρώτο μέλημα τον πνευματικό οπλισμό κάθε μέλους της **Εκκλησίας**. Δεν κάνομε ούτε κινδυνολογία, ούτε υ-ποφέρομε από άκαμπτο συντηρητισμό. Θέλομε την **Ορθόδοξη Εκκλησία** της **Ελλάδος** ενωμένη, δυνατή, ανεξάρτητη. να διαθέτη κυρος και να εμπνέη σεβασμό. να εκτελή τις υποχρεώσεις της μέσα σε ένα ευνομούμενο **Κράτος** και να ασκή τις πνευματικές δικαιοδοσίες

της χωρίς περιορισμό. να ομιλή και να ακούεται. να έχη αφωσιωμέ-νους πιστούς και να στέκεται κοντά τους σε όλες τις στιγμές της ζωής τους. Θέλομε την **Ορθόδοξη Εκκλησία** μας όχι μόνον σαν επίγεια θεραπευρίδα των εθνικών αναγκών μας, αλλά και σαν κιβωτό της σωτηρίας που στέλνει σωσμένες ψυχές στους ουρανοί. Γιατί, η πιστεύομε η δεν πιστεύομε στη θεία αποστολή της. Εξακολουθούμε να επιμένωμε στην αναγκαιότητα της δημιουργικής ανησυχίας, που για την ώρα δεν την βλέπομε, δεν την αισθανόμαστε. Για να γίνη, λοιπον, πιο αντιληπτό το πρόβλημα της απουσίας της ανησυχίας από την **Εκκλησία** της **Ελλάδος** – και είμαστε όλοι υπεύθυνοι γι' αυτό – χρειάζεται πολλή προσοχή, διαρκής προσευχή, και συστηματικές ποι-μαντικές ενέργειες προς όλες τις κατευθύνσεις.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ πορεύεται εντός του κόσμου της εποχής μας, με τον ίδιο τρόπο με τον οποίο πορεύεται και η ζωή όλων των άλλων ανθρώπων. Η γενική εικόνα της ανθρωπίνης παρουσίας γύρω μας δεν διαθέτει στοιχεία ιδεολογικής διακρίσεως. Αναφερόμεθα κυρίως στον ελεύθερο κόσμο, εκεί όπου τα καθεστώτα επιτρέπουν ελεύθερα την άσκηση της θρησκευτικής ελευθερίας. Στον άλλο κο-σμο, όπου η χριστιανική πίστη διώκεται μεθοδικώς και απηνώς, ισχύουν άλλες διαπιστώσεις, οι οποίες δεν είναι του παρόντος. Στον ελεύθερο, λοιπόν, κόσμο η ισοπέδωση της χριστιανικής προσωπικότητας, η απουσία διακεκριμένων **Χριστιανών** κατά το φρόνημα και κατά τον βίο, είναι συνέπεια της αγωνιστικής απραξίας όλων μας. Ολίγο κατ' ολίγο, γεγονότα των οποίων η ισχύς εθεωρήθηκε παροδική, συνεσωρεύθησαν στην ψυχή του **Χριστιανού** της εποχής μας, και επέφεραν αλλοιώσεις στο φρόνημά του. Τέτοια γεγονότα υπήρξαν πολλά, αναγόμενα κυρίως στην σφαίρα των επιστημονικών επιτευγμάτων και των διαστημικών αλμάτων. Από την άλλη πλευρά, οι άνθρωποι ερρίφθησαν στο κυνηγητό του πλουτισμού και των απολαύσεων, κατάσταση η οποία διευκολύνθηκε από την περίοδο της ειρήνης την οποία διερχόμεθα. Αυτή η εικόνα του ταυτισμού των **Χριστιανών** μετά των άλλων ανθρώπων, κάτω από την πίεση των αμφισβητήσεων και των ευδαιμονιστικών επιδιώξεων είναι εναργής και στον εκκλησιαστικό χώρο της πατρίδος μας. Οι **Χριστιανοί** εγίναμε ένα με τους μη **Χριστιανούς**. Αυτό δεν σημαίνει ότι απωλέσαμε την «**πατρώα**» ευσέβεια η ότι δεν πιστεύομε στον **Χριστό**. Οι **Χριστιανοί** κινδυνεύομε να χασωμε την αυτοσυνειδησία μας εξ αιτίας της αγωνιστικής απραξίας, η οποία μας διακρίνει. Η εποχή μας ανέστειλε μέσα μας κάθε διάθεση αγωνιστικότητας.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ στην πρώτη επιστολή του προς τους **Θεσσαλονικείς** γράφει. «**αυτοί γαρ οίδατε, αδελφοί, την εισοδον ημών την προς υμάς ότι ου κενή γέγονεν, αλλά προπαθόντες και υβρισθέντες, καθώς οίδατε, εν Φιλίπποις, επαρρησιασάμεθα εν τω Θεώ ημών λαλήσαι προς υμάς το ευαγγέλιον του Θεού εν πολλώ αγώνι**

» (**Α΄ Θεσ. 2,1-2**). Μετά την δοκιμασία και τις ύβρεις στους **Φιλίππους** ο **Απόστολος** συνεχίζει το κήρυγμα του **Ευαγγελίου** στη **Θεσσαλονίκη** «εν πολλώ αγώνι». «**Εν πόσω και ποίω αγώνι**», κηρύσσεται σήμερα το **Ευαγγέλιο** από εμάς τους ποιμένες της **Εκκλησίας** εν τω συνόλω, οι οποίοι ανενόχλητα και άνευ κόπου εξοφλούμε το χρέος ενός «**τεταγμένου**» και τετριμμένου κηρύγματος, χωρίς την εσωτερική δόνηση της αποστολικής συνειδήσεως ενός **Παυλου** η ενός **Πέτρου**; Εξέλιπε η παρρησία, εμαράθηκε ο ζήλος, κατέπε-σε ο ενθουσιασμός υπό την επήρεια των στοιχείων του κόσμου του-του. Το φαινόμενο τούτο είναι γενικό σε όλες τις **Χριστιανικές Εκκλησίες** και ομολογίες. Γι' αυτό και ειδικότερα οι ηγέτες του προτεσταντικού κόσμου, των οποίων η «**εκκλησιαστική**» ζωή στηρίζεται κυρίως στο στήριγμα του **Ευαγγελίου**, ομολογούν ότι το κήρυγμα διέρχεται την πρώτη κρίση στην ιστορία του. Ευτυχώς ότι στην **Ορθόδοξη Εκκλησία** ο λατρευτικός πλούτος ως ακρογωνιαίος λίθος στηρίζει το εκκλησιαστικό οικοδόμημα και συμπληρώνει την εμφανή έλλειψη του αγωνιστικού κηρύγματος. Αλλά το νοσηρό σύμπτωμα υφίστα-ται επεκτεινόμενο σε ολόκληρο το πλήρωμα της στρατευομένης **Εκκλησίας**.

ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ της εποχής μας, σε υψηλό ποσοστό, δεν αγωνίζονται για τον **Χριστό**. Οι **Χριστιανοί** συνθηκολογούν μετά του κοσμου χάριν του εαυτού των. Η κατά κόσμον ζωή διαθέτει γλυκύτητα και τερπνότητα, ενώ η κατά **Χριστόν** ζωή απαιτεί θυσίες και στερή-σεις. Παρά την βαναυσότητα και απανθρωπία της μηχανοκρατίας, παρά την καταπίεση των διεθνών καλωδίων, των κεραιών και των ηλεκτρονικών μέσων, που μετατρέπονται συνεχώς σε αλυσίδες ενός πανανθρωπίνου δεσμοτηρίου, οι άνθρωποι ολισθαίνουν προς τον ευδαιμονισμό υπογράφοντας συνεχώς συμβόλαια συμβιβασμών, απαρνούμενοι τον **Χριστό** και την **Εκκλησία**. Από εκεί απορρέουν όλες οι αμφισβητήσεις για τον **Θεό**, για την **Εκκλησία**, για την αιωνιότητα, και για όλες τις αξίες της ζωής. Μέσα σ' αυτό τον χορό κινούνται και οι **Χριστιανοί** κατά πλειονοψηφία, αγωνιζόμενοι όχι για την πίστη, αλλά πως να δικαιολογήσουν την στάση τους έναντι της πίστεως. Αφήνουν τον «**νουν Χριστού**» και φθείρονται οι σκέψεις τους και η αφοσίωσή τους στον **Χριστό**, όπως το γράφει ο **Απόστολος**. «**φοβούμαι δε μήπως, ως ο όφης Εύαν εξηπάτησεν εν τη πανουργία αυτού, ούτω φθαρή τα νοήματα υμών από της απλότητος της εις τον Χριστον**» (**Β΄ Κορ. 11,3**). Οι πολλοί όφεις του καιρού μας εξαπατούν τα τεκνα της **Εκκλησίας** και τα παρασύρουν στην διαφθορά της ζωής, στην φιληδονία και την απόλαυση. Ασθμαίνομε όλοι στον μαραθώνιο των επιγείων επιδιώξεων, υποτασσόμεθα στις νεοφανείς καταστάσεις μιας αντιζωής, λησμονώντας ότι το «**πολίτευμα**» των **Χριστιανών** «**εν ουρανοίς υπάρχει**» (**Φιλιπ. 3,20**). Η σημερινή πραγματικότητα δικαιώνει ο,τι κατ' επανάληψη είπα στο πρόσφατο παρελθόν σε κηρύγ-ματα. Οι **Ευρωπαίοι** έδιωξαν τον **Χριστό** από την ζωή τους και στο κενό που εδημιούργησαν

εγκαταστάθηκε το **Ισλάμ** και τα τζαμιά, ακόμη και κοντά στον άγιο **Πέτρο** της **Ρώμης**. Οι **Άγγλοι** έκαμαν τους χριστιανικούς **Ναούς** κέντρα διασκεδάσεως και στο **Βέλγιο** οι **Μουσουλμάνοι** είναι το **36%** του πληθυσμού.

ΣΤΗΝ ΕΛΛΕΙΨΗ της αγωνιστικότητας οδηγεί η απουσία της εσχατολογικής ενημερώσεως των **Χριστιανών**. Ας μη διαφεύγη της προσοχής μας ότι η χιλιαστική προπαγάνδα αποκτά συνεχώς έδαφος στους κατωτέρας μορφώσεως **Χριστιανούς**, σκοπεύουσα στα έσχατα της ζωής τους. Κάθε άνθρωπος ενδιαφέρεται συνειδητά ή υποσυνείδητα για τα έσχατα της ζωής του. Εμείς διστάζομε να κάμωμε λόγο για την βασιλεία του **Θεού**. Και το χριστιανικό κήρυγμα σφάλλεται μεγάλως, όταν περιορίζη την υπόθεση της χριστιανικής πίστεως μονον στον εν δράσει επίγειο βίο. Περιορίζομε τότε την πνευματική δραστηριότητα των **Χριστιανών** και ακρωτηριάζομε το διάγραμμα της ζωής τους, η οποία ολοκληρώνεται πράγματι, όταν καταλήγη στην αιωνιότητα. Η συνειδητή επιδίωξη της ουρανίου κληρονομίας οδηγεί τον **Χριστιανό** σε διαρκή αγωνιστική προσπάθεια κατά του διαβόλου, ανανεώνει συνεχώς το φρόνημά του και ενισχύει την προσδοκία του **Ουρανού**. Αυτή η θέα της βασιλείας του **Θεού** ωδηγούσε άνδρες και γυναίκες, νέους και γέροντες, στο μαρτύριο του αίματος. Διερωτηθήκαμε ποτέ, πως τότε μεν το αγωνιστικό φρόνημα των **Χριστιανών** συνεκρούετο άφοβα με τον θάνατο και τους τυράννους, τώρα δε υποτονικό και άτολμο οδηγεί στην οπισθοχώρηση και τον συμβιβασμό; Η απάντηση είναι απλή. Έχομε όλοι αποπροσανατολισθή. Έχομε υποκύψει στον εγωκεντρισμό και την φιλαυτία, περιορίζοντας την ύπαρξη μας στα γήινα πλαίσια και αρνούμενοι την θέα και την προσδοκία της ουρανίου κληρονομίας.

Η ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ τείνει να περιορισθή σε ολίγους μόνον **Χριστιανούς**. Καλλιεργείται δε εντέχνως η αντίληψη ότι είναι μονο-πώλιο ωρισμένης κατηγορίας **Χριστιανών**. Προσεγγίζομε έτσι σε ένα πρόσθετο αίτιο της αγωνιστικής απραξίας της **Εκκλησίας**. Οι **Χριστιανοί** μας δεν παραδίδονται στην **Εκκλησία**, αλλά εντάσσονται σε αγωνιστικές ομάδες. Ας ενθυμηθώμε όμως την βαθυστόχαστη και ορθόδοξη εκφώνηση της λειτουργίας της **Κυριακής**. « **την ενότητα της πίστεως και την κοινωνίαν του αγίου Πνεύματος αιτησάμενοι, εαυτούς και αλλήλους και πάσαν την ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα**».

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ της αγωνιστικής απραξίας των **Χριστιανών** είναι καίριο πρόβλημα της **Εκκλησίας**. Είναι κατάσταση βλαπτική του έργου της σωτηρίας των **Χριστιανών**. Είναι αποδυνάμωση της αποστολής της **Εκκλησίας**. Είναι προσβολή κατά του **Σταυρού** του **Κυρίου**, ο οποίος αποτελεί απόλυτο και αιώνιο σύμβολο αγώνος και θυσίας. Είναι η εκ μέρους των **Χριστιανών** προδοσία της

ιεράς κλη-ρονομίας των αγίων και των μαρτύρων. Είναι αθέτηση προς τις εντο-
λες του **Κυρίου** και των **Αποστόλων**. Είναι ανάσχεση της μυστηριακής πράξεως
της **Εκκλησίας**, η οποία δια του **Βαπτίσματος** και των άλλων ιερών **Μυστηρίων**
συνετελέσθη στον καθένα μας. Η αγωνιστική απραξία των **Χριστιανών** είναι
προσφορά στους πολεμίους της πίστεως. Αυτοί οι πολέμιοι αγωνίζονται πολλές
φορές εντονώτερα από τους **Χριστιανούς** για την πρόοδο και την επιβολή της
ιδεολο-γίας των. Και τότε ισχύει ο λόγος του **Κυρίου** στην παραβολή του αδί-κου
οικονόμου. «**οι υιοί του αιώνος τούτου φρονιμώτεροι υπέρ τους υιούς του
φωτός εις την γενεάν την εαυτών εισίν**» (Λκ. 16,8). Στα δώματα της
θριαμβευούσης **Εκκλησίας**, εκεί όπου ο **Λυτρωτής** και **Κύριος Ιησούς Χριστός**
αιωνίως βασιλεύει, γεύονται των αγαθών της ουρανίου βασιλείας του εκείνοι οι
οποίοι αγωνίσθηκαν όσον εζού-σαν στην γη δι' όλης της βιωτής των και
ευηρέστησαν ενώπιον του αγίου **Θεού**. Είναι όλες οι τάξεις των αγίων της
πίστεως. «**Αναζωσάμενοι τας οσφύας της διανοίας ημών**» (Α' Πέτρ. 1,13) ας
μιμηθώμε τους αγώνας και την πίστη των αγίων «**μη συσχηματιζόμενοι τω
κοσμω τούτω**» (πρβλ. Ρωμ.12,2). «**Αναμένει ο Θεός τας παρ' ημών
αφορμάς, ίνα πολλήν επιδείξηται την φιλοτιμίαν. Μη τοίνυν δια ρα-θυμίαν
αποστερώμεν εαυτούς των παρ' αυτού δωρεών, αλλά σπευδωμεν, και
επειγώμεθα της αρχής επιλαβέσθαι, και της οδού της επί την αρετήν
άψασθαι, ίνα της άνωθεν συμμαχίας απολαύοντες και προς το τέλος
φθάσαι δυνηθώμεν**», λέγει ο άγιος **Ιωάννης ο Χρυσόστομος** (ΕΠΕ, τομ. 3 -
ομιλ. 25η εις την Γένεσιν, σελ. 90, 6-11).

1. **Ο ΘΕΜΑΤΙΚΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ** που ακολουθεί στα όσα μέχρι εδώ σας παρουσίασα είναι δύσκολα να αποκαλυφθή ενώπιόν σας με την παρούσα εισήγηση. Ως παράδειγμα αναφέρω τους τίτλους επί μέρους θεμάτων :
2. **Η Εκκλησία της Διοικήσεως και η Εκκλησία του Ευαγγελι-σμου.**
3. **Ο Αρχιεπισκοπικός χαρακτήρ των εκκλησιαστικών ζητημά-των, θέμα που ανέπτυξα επί μακαριστού αρχιεπισκόπου κυ-ρου Σεραφείμ.**
4. **Είναι η Εκκλησία «Δύναμη Συντήρησης»;**
5. **Εκκλησία και ανανέωση.**
6. **Εκκλησία και Παιδεία.**
7. **Εκκλησία και το πλήρωμά της.**
8. **Η Εκκλησία είναι η μεγάλη ελπίδα μας.**
9. **Ορθοδοξία και '21.**
10. **Ορθοδοξία και Μαρξισμός.**
11. **Η κενότητα της Νεοελληνικής ζωής.**
12. **Η οικονομική και η ηθική κρίση του 2010.**

Η Εκκλησία ως παράγων ενότητας του Ελληνικού Λαού, με την διάκριση μεταξύ εθνικής δεοντολογίας και κομματισμού.

ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΟ ΑΚΟΥΣΜΑ αυτής της θεματολογίας, αντι-λαμβανόμεθα το εύρος και το μέγεθος των ευθυνών μας έναντι του μεγάλου **Αρχιερέως Κυρίου Ιησού Χριστού** και του εμπειστημένου-νου πνευματικού ποιμνίου μας. Η θεανθρώπινη αυτή φύση και δομή της **Εκκλησίας** είναι ανάλογη με την ένωση στο πρόσωπο του **Χριστού** της θείας και ανθρωπίνης φύσεως. Ειδικώτερα η ορθόδοξη καθολική **Εκκλησία** εξαίρει περισσότερο το θείο και πνευματικό και μυστικό και αόρατο και αιώνιο στοιχείο της **Εκκλησίας** γενικώς. Η δε εκκλησιολογική σκέψη της **Ανατολής** εξετάζει εξ αρχής το μυστήριο της **Εκκλησίας**, εκείνο που περιλαμβάνει θείες πραγματικότητες μάλλον, παρά την γήϊνη όψη αυτής και τις ανθρώπινες περιπλοκές, την εσωτερική πραγματικότητα της ενότητας στην πίστη και στην αγάπη μάλλον, παρά τις συγκεκριμένες ανάγκες της εκκλησιαστικής κοινωνίας (**Καρμίρης-Bulgakow**).

ΕΚΠΛΗΚΤΟΙ ΕΜΠΡΟΣ στο μέγιστο θαύμα της θείας οικονομίας για την παρούσα ζωή και για την μέλλουσα ουράνια κληρονομία, έργο που τελεσιουργείται εντός της **Εκκλησίας**, αισθανόμεθα με ευγνωμοσύνη την δωρεά του **Θεού**, αλλά συναντούμε και τις μεθοδείες του αντιδίκου διαβόλου, που φροντίζει να αξιοποιή ανθρώπινες α-δυναμίες και πειρασμούς. «**εν τω κόσμω θλίψιν έξετε, αλλά θαρσείτε, εγώ νενίκηκα τον κόσμον**» (**Ιω. 16,33**).

ΑΠ' ΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ εισηγήσεώς μου έχει ήδη τεθή το θέμα του **Νέου Ελληνισμού** και η πορεία αυτού μέσα στη σύγχρο-νη πραγματικότητα. Είναι απαραίτητο να διευκρινισθή ότι η αναφορά αυτή στη νεώτερη παρουσία του **Ελληνισμού** ως κοινωνίας, κράτους και **Έθνους**, στηρίζεται στο γεγονός ότι ο **Ελληνισμός** είναι το κύριο σώμα της αυτοκεφάλου και ορθοδόξου **Εκκλησίας** της **Ελλάδος**, σε ποσοστό περίπου **95%**, ανεξαρτήτως του πόσοι και πως είναι ενεργά μέλη της **Εκκλησίας**. Και ασφαλώς, δεν αγνοούμε τον υπέροχο **Ελληνισμό** της διασποράς. Ο **Ελληνισμός** ως έννοια έχει ένα βαθύτατο περιεχόμενο, διότι προσδιορίζει όλους τους **Έλληνες**, καταγράφει την ιστορία, μεριμνά για την διοικητική ρύθμιση του **Κράτους**, κινείται εντός του χώρου των άλλων κρατών, δια των εκπληκτικών ηλεκτρονικών μέσων επικοινωνίας, ενώ η κοινή συνείδηση των **Ελλήνων Πολιτών**, αξιωματούχων και αρχομένων, είναι το αγωνιστικό φρόνημα για ευημερία και πρόοδο στην **Ελλάδα** μας. **Πρωτεύον** θέμα είναι και η διασφάλιση της καλής λειτουργίας του δημοκρατικού πολιτεύματος, εντός του οποίου και οι κομματικές παραθέσεις επιλύονται δια των εκλογών.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ μας με τα αιματοβαμμένα ράσα **Πατριαρχών, Αρχιερέων**

, **Ιερομονάχων, Ιερέων και Μοναχών**, και χιλιάδων ορθοδόξων **Ελλήνων Χριστιανών**, αιματοδότησε επί τετρακόσια χρόνια τον **Ελληνισμό** για να εξέλθω από την ισλαμοτουρκική σκλαβιά και να σταθή σαν ελεύθερο **Κράτος** και ελληνορθόδοξο χρι-στιανικό πλήρωμα, μέσα στον ρουν της νεωτέρας ιστορίας. Χαρά, τι-μη και δόξα σε όλους όσοι εστάθηκαν αντάξιοι του **Ελληνισμού** και επεξέτειναν την πατρίδα μας την **Ελλάδα** στη στεριά και στη θάλασ-σα, από την **Μακεδονία**, την **Θράκη** και την **Ήπειρο**, μέχρι την **Κρη-τη** και το **Καστελλόριζο**.

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΣΑΡΑΝΤΑ περίπου χρόνια άρχισαν ποικίλοι παρ-άγοντες, εντός των ορίων του **Κράτους** μας, να νεωτερίζουν επί δια-φόρων θεμάτων του βίου των **Ελλήνων** πολιτών. Ας σημειωθή εδώ, ότι το ρήμα «**νεωτερίζω**» σημαίνει, «**καινοτομώ, επιχειρώ μεταβολές, διεγείρω στάση, επαναστατώ**». Ένα τέτοιο γεγονός στον τόπο μας, που το ενθυμούνται οι άνθρωποι της **Εκκλησίας** και έζησε η γενιά μου, ήταν η διάσπαση της μεγάλης ιεραποστολικής οργανώσεως της χριστιανικής ορθοδόξου αδελφότητος «**ΖΩΗ**» και των χριστιανικών σωματείων αυτής! Η τάση αυτή του «**νεωτερίζειν**» παρετηρήθη υπό ποικίλες μορφές σε όλους τους τομείς του δημοσίου βίου της πατρίδος μας, και κατά συνέπεια με αναλόγους επιδράσεις στο λαό μας και στην κοινωνία μας. Κεντρικός δημιουργός του φαινομένου αυτού ήτο αναμφιβόλως η ένταξη της **Χώρας** στην **Ευρωπαϊκή Ένωση**. Ο απλός λαός ωνόμασε την τάση αυτή «**ξενομανία**». Διευκρινίζομε πάντως ότι η **Ευρωπαϊκή Ένωση** δεν ήτο η μόνη υπαίτιος. Ευθύνη έχουν και οι **Έλληνες** νεωτεριστές και οι ανεύθυνοι της ηλεκτρονικής δημοσιογραφίας.

1. **ΚΑΤΑΓΡΑΦΟΜΕ ΤΩΡΑ** εδώ όλες τις επιδράσεις που ασκούνται ακόμη για την αλλοίωση της πνευματικής, της εθνικής και κοινωνικής υποστάσεως του **Νέου Ελληνισμού**.
2. **Η περιθωριοποίηση της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ελλάδος και ο περιορισμός της επιδράσεώς της στο λαό μας.**
3. **Ο θεωρητικός υλισμός ως υπόβαθρο των πάσης φύσεως ενεργουμένων αποφάσεων, βάσει οδηγιών έξωθεν.**
4. **Η καλλιέργεια της φιλοχρηματίας και του παρανόμου πλουτισμού.**
5. **Η αποδυνάμωση της κλασσικής μορφώσεως, με την υποτίμηση η τον παραμερισμό των αρχαίων Ελλήνων συγγραφέων.**
6. **Ο παραμερισμός των μεγάλων ποιητών, Κ. Παλαμά, Διον. Σολωμού, Αριστ. Βαλαωρίτη, Ανδρέα Κάλβου, Γ. Δροσίνη κ.α..**
7. **Εμειώθηκε η αγάπη προς την Πατρίδα;**
8. **Η κατάργηση της αργίας της Κυριακής (ακυρώθηκε από το Συμβούλιο της Επικρατείας). Η κατάργηση του εκκλησιασμου των μαθητών.**

9. **Οι καταλήψεις και οι καταστροφές στα Πανεπιστήμια, αλλά και στα Λύκεια. Πρωτοφανές φαινόμενο για την Ευρώπη.**
10. **Οι παρεκκλίσεις από την ορθόδοξη παράδοσή μας, το αυτόματο διαζύγιο, ο πολιτικός γάμος, το σύμφωνο για παράνομη συμβίωση, η συμβίωση και ο «γάμος» των ομοφυλοφίλων.**
11. **Η χρήση, από τους μαθητές και τις μαθήτριες, μεταξύ των, κειμένων με ελληνικές λέξεις, αλλά με γράμματα αγγλικής η λατινικής γλώσσας.**

Η καταστροφή των πινακίδων της τροχαίας η του υπουργείου, με αποτέλεσμα να χάνουν τον δρόμο οι οδηγοί και να κινδυνεύουν, καθώς και τα «γκράφιτυ» στους τοίχους των κτιρίων, αλλά και των αγαλμάτων.

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΣΥΜΠΤΩΜΑΤΑ της κρίσεως του **Νέου Ελληνισμού**, που απαιτεί ανάλυση, είναι ο βίαιος και απαράδεκτος τρόπος που εχρησιμοποίησαν οι υπεύθυνοι για την λύση του γλωσσικού μας προβλήματος. Η κυβερνητική απόφαση του **1976** για την επιβολή της νεοελληνικής, δηλαδή της δημοτικής γλώσσας, ως επίσημης γλώσσας του **Κράτους**, θεωρείται από πολλούς σήμερα σαν μια βιαστική και αυθαίρετη πράξη, η οποία έβλαψε ανεπανόρθωτα την εθνική μας γλώσσα. Συνεχίζοντας με τον ίδιο τρόπο η **Κυβέρνηση** του **1982** επέβαλε το μονοτονικό σύστημα στη γραφή της νεοελλ-ληνικής, καταστρέφοντας έτσι την συνέχεια του νεοελληνικού λόγου και διακόπτοντας στην πράξη την οργανική σχέση μεταξύ των αρχαίων και των νέων ελληνικών. Το μονοτονικό απεγύμνωσε κυριολε-κτικώς την γλώσσα, απεδυνάμωσε την μορφή της, προεκάλεσε συγ-χυση και εξακολουθεί να δρα αρνητικά σε κάθε προσπάθεια διαμορ-φώσεως ενός γενικά αποδεκτού γλωσσικού ήθους.

ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΒΙΑΙΕΣ ΕΠΕΜΒΑΣΕΙΣ του **1976** και του **1982** στο περίπλοκο γλωσσικό πρόβλημα, εγίναμε θεαταί και ακροαταί αλληπαλλήλων επιδρομών από νεήλυδες δημοσιογράφους, νεοφωτίστους προπαγανδιστές και αγραμμάτους διαμορφωτές, εναντίον της ελληνικής γλώσσας. Επρόκειτο περί αληθινής συμφοράς. Αυτοί όλοι ήλθαν «**ίνα θύσωσι και απολέσωσι**» (πρβλ. **Ιω. 10,10**). Πρωταρχικό ρόλο στην επιχείρηση της αλώσεως και της καταστροφής είχαν οι ανώνυμοι συντάκτες των κειμένων των ειδήσεων και των άλλων εκπομπών της ραδιοφωνίας και της τηλεοράσεως. Η κατάσταση διαμορφωνόταν τόσο βάνουσα και προκλητικά ώστε αναγκάσθηκαν να επέμβουν οι ίδιοι οι δημοτικιστές. Ο **Κακριδής**, ο **Κριαράς** και άλλοι άρχισαν να δημοσιογραφούν και να συμβουλεύουν από την τηλεόραση για να περιορίσουν την συμφορά. Ο **Μπαμπινιώτης**, ο **Ράμφος** και άλλοι αντ-έδρασαν στο «**γλωσσικό κατρακύλισμα**». Το περίεργο είναι ότι όλη αυτή η συμφορά επραγματοποιείτο με την κρατική συγκατάθεση. Γι' αυτό εμείς πιστεύουμε πως ο βιασμός της ελληνικής γλώσσας αποτελεί πράξη επίσημης βίας και αναρχίας. Η

ανάλυση αυτού του μοναδικού στην **Ευρώπη** φαινομένου οδηγεί στην ερμηνεία πολλών μορφών αναρχίας στη ζωή της νεολαίας και της ελληνικής κοινωνίας ευρύτερα. Η διατάραξη έστω και μιας εκ των θεμελιωδών ισορροπιών σε οποιαδήποτε κοινωνία οδηγεί αναποτρέπτως σε γενικευμένες αναταραχές και αναστατώσεις. Η κατάσταση αυτή, έστω και με κάποια ύφεση, συνεχίζεται. Έτσι έχομε περιπέσει σε ένα «**γλωσσικό εμφύλιο πόλεμο**» με ολέθριες συνέπειες για την γενική **Παιδεία** του **Νέου Ελληνισμού**. Όπως συμβαίνει σε όλους τους εμφυλίους πολέμους, έτσι και στον ιδιότυπο γλωσσικό εμφύλιο πόλεμο, διαπράττονται ανόσια έργα βίας και αναρχίας σε όλα τα επίπεδα της λεγομένης πνευματικής μας ζωής. Αυτή η νεοφανής παρέμβαση των αδαών περί τα γλωσσικά **Ελλήνων**, με σκοπό την νόθευση του πηγαίου νεοελληνικού λόγου, δια της χρήσεως αδοκίμων, προκλητικών, ακόμη και αστείων γλωσσικών τύπων, εγελοιοποίησε την υπόθεση του γλωσσικού προβλήματος. Μέσα σε μια τέτοια ατμόσφαιρα οι νεώτεροι ειδικοί τείνουν να χάσουν τα ενδιαφέροντά τους για την γλώσσα. Είναι και αυτός ένας επί πλέον κίνδυνος για την εθνική υπόθεση της ελληνικής γλώσσας. Οι αντιπαραθέσεις παλαιού τύπου της δημοτικής και της καθαρεύουσας γλώσσας ευτυχώς ότι δεν ισχύουν σήμερα. Ορθά είπε στο **Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών** ο **Γεώργιος Αλισανδράτος**. «**η δημοτική σήμερα δεν παλεύει με την καθαρεύουσα, αλλά με τον εαυτό της**».

ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΕΠΑΙΝΟΣ, τιμή και ευλογία **Θεού** είναι ότι η **Ορθόδοξη Εκκλησία** της **Ελλάδος**, το **Σεπτό Οικουμενικό Πατριαρχείο**, τα **Ελληνορθόδοξα Πατριαρχεία** και όπου γης ορθόδοξοι ιεροί **Ναοί** και ιερές **Μονές** διατηρούν στην **Θεία Λατρεία**, αλλά και την υπηρεσιακή αλληλογραφία το γλωσσικό ιδίωμα της αττικής διαλέκτου, όπως διεμορφώθη στα ελληνοχριστιανικά δεδομένα του **Βυζαντινού Πολιτισμού**. Ελπίζομε ότι αυτή η ορθή χρήση του γλωσσικού μας πλούτου θα συνεχισθή.

ΚΑΙ ΕΠΕΙΔΗ ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟ ΑΥΤΟ ΘΕΜΑ έχει άμεση σχέση με την ελληνική μαθητιώσα νεολαία μας, επιτρέψατέ μου απλώς να **Σας** υπομνήσω, ότι τα παιδιά μας, το αύριον της **Εκκλησίας** και του όλου **Ελληνισμού**, δέχονται βομβαρδισμούς επιρροών και πειρασμών από τα ηλεκτρονικά μέσα σε παγκόσμιο επίπεδο κατά ανεξέλεγκτο τρόπο. Ήδη ο **Νέος Ελληνισμός** αντιμετωπίζει καινούργια στοιχεία υποστάσεως και δυνατότητες καλής η κακής συμβολής στη ζωή μας. **Σας** θέτω, ως τελευταίο γεγονός, το παγκοσμίου ενδιαφέροντος επίτευγμα του **CERN**. Το **CERN**, που το όνομά του είναι «**Ευρωπαϊκός Οργανισμός Πυρηνικών Ερευνών**», είναι το μεγαλύτερο σε έκταση πειραματικό κέντρο πυρηνικών ερευνών και ειδικότερα επί της σωματιδιακής φυσικής στον κόσμο. Ευρίσκεται στα δυτικά της **Γενεύης** και συμμετέχουν σ' αυτό είκοσι (**20**) κράτη μέλη, μεταξύ των οποίων και η **Ελλάδα**. Η κύρια λειτουργία του αφορά στην

παροχή επιταχυντων σωματιδίων και άλλων υλικοτεχνικών υποδομών που χρειάζονται για την πειραματική έρευνα στο πεδίο της φυσικής υψηλών ενεργειών. Το προσωπικό είναι **3.000** μόνιμοι εργαζόμενοι και περίπου **6.500** επιστήμονες και μηχανικοί ανά τον κόσμο. Όπως όμως απεδείχθη στην πράξη, οι ερευνητές δεν περιορίζονται αυστηρά στο **CERN**, όπου ειργάζετο ως έκτακτος ερευνητής ο **Τιμ Μπέρνερς**, ο επινοητής του **Παγκοσμίου Ιστού**, της δημοφιλέστερης, σήμερα, υπηρεσίας του **Διαδικτύου**. Εδώ ακριβώς εγκλωβίζονται τα παιδιά μας με τις γνωστές δυσάρεστες συνέπειες. Οι μεγαλύτεροι στο **CERN** και οι μικρότεροι στο διαδίκτυο νέοι μας κινδυνεύουν να χάσουν την πίστη τους, την υγεία τους και το μέλλον τους. Και εδώ ακριβώς χρειάζεται ένα μεγάλο **Συνέδριο** νεότητας από την **Εκκλησία** μας, όπου θα λάβουν μέρος και θα ομιλήσουν και νέοι των **Λυκείων** και των **Πανεπιστημιακών Σχολών**. Ομιλούμε για **Συνέδριο** πανελληνίου ενδιαφέροντος.

ΣΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΑΥΤΟ περατούται η εισήγησή μου, και αφού ευχαριστήσω τον **Μακαριώτατο Πρόεδρο**, πάντας **Υμάς** τους **Σεβασμιωτάτους** αγίους **Αδελφούς**, και τον **Θεοφιλέστατο Αρχιγραμματέα**, με όλους τους πανοσιολογιωτάτους συνεργούς του, για την υπομονή **Σας**, κατακλείω το κείμενό μου με τρεις ποιητικές στροφές για να ξεκουρασθήτε :

1η ΣΤΡΟΦΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ - ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Χαρά που τόχουν τα βουνά,

τα κάστρα περηφάνεια,

γιατί γιορτάζει η Παναγιά

γιορτάζει και η Πατρίδα,

να βλέπω διάκους με σπαθιά

παπάδες με ντουφέκια,

να βλέπω και τον Γερμανό

της Πάτρας τον Δεσπότη,

να ευλογάη τ' άρματα,

να ευχιέται τους λεβέντες.

2α ΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΚΑΛΒΟΥ

**Να μη μου δώση η μοίρα μου
εις ξένην γην τον τάφο,
είναι γλυκός ο θάνατος
μόνον όταν αποθνήσκωμεν
εις την Πατρίδα.**

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΝ ΣΤΙΧΗΡΟΝ ΠΛ. Β' ΗΧΟΥ

**Εν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ καυχώμεθα,
καὶ τὴν Ανάστασίν σου
υμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν.
συ γὰρ εἶ Θεός ἡμῶν,
εκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.**